

லிடெரரி ஃபைண்டிங்ஸ்
பல்துறை ஆய்வுக்கான பன்னாட்டு ஆய்விதழ்

LITERARY FINDINGS

A Peer Reviewed International Journal of Multidisciplinary Research - ISSN : 2278-2311

VOL: 15

APRIL - 2026

ISSUE: 2

ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் கூறும் வாழ்வியல் அறம்

ஜெ.கமலீஸ்

பத்மவாணி மகளிர் கலை மற்றும் அறிவியல் கல்லூரி (தன்னாட்சி), சேலம்.11.

முன்னுரை:-

முண்டாசு கவிஞரான பாரதிக்கு பிறகு தமிழகத்தில் பல மாற்றங்களைக் கொண்டு வந்தது ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகளை என்றால் மிகையாகாது. பல மரபுகள், புராணங்கள் மற்றும் இதிகாசங்கள் ஆகியவற்றைப் பற்றியே சிறுகதைகள் பேசி வந்த காலத்தில் மிகப்பெரிய மாற்றத்தை ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் ஏற்படுத்தின. ஜெயகாந்தனின் காலத்து இளைஞர்களை மட்டுமின்றி அனைத்து வயதினரையும் அவரின் சிறுகதைகள் எதார்த்த வாதத்திற்கு இட்டுச் சென்றது என்பது வரலாறாகவும் மாறியுள்ளது. அத்தகைய புரட்சியாளரின் சிறுகதைகளில் காணலாகவும் வாழ்வியலில் அறம் பற்றிய செய்திகளை கவிதா பிரசுரம் வெளியிட்டுள்ள இரண்டு சிறுகதை தொகுப்புகளில் இடம்பெற்றுள்ள செய்திகள் வாயிலாக காணலாம்.

ஆய்வுக்கு எடுத்துக் கொள்ளும் சிறுகதைகள்:-

“ஆற்றில் போட்டாலும் அளந்து போடு” என்பது அளவினைப் பற்றி கூறும் சிறந்த பழமொழி ஆகும். ஜெயகாந்தன் ஆற்றளவுக்கு பல சிறிய கதைகளை எழுதியுள்ளார். அவற்றுள் சில சிறுகதைகளையே நான் ஆய்விற்கு எடுத்துக் கொள்கிறேன். அவற்றைப் பற்றிய சிறு குறிப்புகளை இங்கே காண்போம்.

யுகசந்தி - கௌரி என்ற ஒரு பாட்டி தன் கணவனை இழந்த பின்பு படும் துன்பங்களையும் அந்த துன்பங்களை அடுத்த தலைமுறைக்கு எடுத்துச் செல்லக்கூடாது என்ற புதுமை நோக்கி எழுதப்பட்ட சிறுகதையாகும்.

ஒரு புடி சோறு - சாலை ஓரத்தில் வாழும் ஒரு முழு கர்ப்பிணி மற்றும் அவனது மகன் ஒரு பிடி சோற்றுக்காக படும் இன்னல்களில் நம் கண்முன்னே படம்பிடித்து காட்டுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

முன் பனியும் பின் நிலவும் - ஒரு வயதான கிழவன் தன் பேரன் மீது கொண்டுள்ள பாசத்தையும், தான் அரவணக்க மறுத்த மற்றொரு பேரன் மீது கொண்டுள்ள பாசத்தையும் எடுத்து இயம்புகிறது.

இரண்டு குழந்தைகள் - ஐயர் வீட்டு குழந்தை மற்றும் அங்கு வேலை செய்யும் வேலைக்காரன் குழந்தை ஆகிய இருவரின் வாழ்வியல் நிலை அழகுற வேறுபடுத்தி காட்டுகிறது.

அக்னி பிரவேசம் - கங்கா என்ற ஒரு கல்லூரி பெண்ணின் வாழ்வில் நடந்த ஒரு நிகழ்வையும் அதனை அவளின் தாய் கையாண்ட முறையையும் ஒருவித புது கண்ணோட்டத்துடன் பதிவு செய்துள்ளார் ஜெயகாந்தன்.

தவறுகள் குற்றங்கள் அல்ல - மனிதனின் உளவியலை புதிய கண்ணோட்டத்துடன் ஜெயகாந்த் பதிவு செய்த ஒரு சிறுகதையாகும்.

சட்டை - துறவறம் என்ற சொல்லிற்கு பொருள் தந்த செல்கிறார் ஜெயகாந்தன்.

பல்வேறு வகையான வாழ்விடங்கள்:-

பழங்காலம் தொடங்கி ஒவ்வொரு ஆசிரியரும் தன் படைப்பு எழுதப்படும் காலங்களில் உள்ள வாழ்விடங்களை பற்றி பதிவு செய்துவிட்டு போவது ஒரு கடமையாக கொண்டுள்ளனர்.

தலைவன் தன் வீட்டில் வளர்க்கப்பட்ட நாணல் கொடி புதரைச் சுற்றிக்கொண்டு படரும் நீர்நிலை கொண்ட ஊரைச் சேர்ந்தவன் என்பதை

“மனை நடு வயலை வேழம் சுற்றும் துறை கேழ் ஊரன்” - (ஐங்.பா.எண்11)

என்று ஐங்குறுநூறு குறிப்பிடுகிறது.

“புகார் நகரை பூம் புகார் போற்றுவும்! பூம் புகார் போற்றுவும்!

வீங்கு நீர் வேலி உலகிற்கு அவன் குலத்தோடு

ஓங்கிப் பரந்து ஒழுகலான்.” (சிலம்பு, மங்கல.பா.18)

என்று இளங்கோவடிகள் என்று குறிப்பிடுகின்றார்.

இதனை இக்கால நாவலாசிரியர்கள் வரை கடைபிடித்து வருகின்றனர் இதற்கு ஜெயகாந்தன் மட்டும் விதிவிலக்கல்ல.

“அவர்கள் வாழும் பிளாட் பாரத்தின் எதிர்ப் புறத்திலிருக்கும் விறகுக் கடை... கோணி + கந்தல் + பாய் + மூங்கில் தட்டி + சினிமா போஸ்டர் = ஒரு கூரை” (ஜெய.சிறு. இரண்டு குழந்தைகள்) என்று சாலை ஓரத்தில் வாழ்பவர்களின் வீடுகளின் அமைப்பை ஒரு படமாக்கி காட்டுகிறார். “முப்பத்தைந்து வருஷங்களுக்கு முன்னால் அங்கே அந்த தெருவில், ஓர் பழங்காலத்து வீட்டின் கர்ப்பக்கிருகம் மாதிரி இருளடைந்த அறையில் பிறந்து, அந்தத் தெருப் புழுதியிலே விளையாடி...” (ஜெய.சிறு. அக்ரஹாரத்துப் பூனை) என்று பத்து வயது சிறுவனாக இருந்த அவர் இல்லத்திற்கே ஜெயகாந்தன் நம்மை கூட்டிக்கொண்டு போகிறார்.

உணவு முறைகள்:-

மனிதர்கள் மட்டுமின்றி அனைத்து உயிர்களும் மூன்று வேளை உணவுவனவில் தான் வாழ்வில் நடத்திக் கொண்டிருக்கின்றன. ஆவற்றை பற்றி பல செய்திகள் தமிழ் இலக்கியங்களில் காணப்படுகின்றன. அவற்றுள் சிலவற்றைப் பற்றி இங்கு காண்போம்.

“இருங்காழ் உலக்கை இரும்பு முகம் தேய்த்த

அவைப்பு மாண் அரிசி அமலை வெண் சோறு” (சிறுபா.பா.வக்193-194)

என்று சிறுபாணாற்றுப்படை சங்க கால மக்களின் உணவு முறைகளை கூறிப்பிடுகிறது.

பதத்தோடு சுட்டுச் சமைத்த செம்மறியாட்டுக் கறியும், சோறும், அருகம்புல் மேய்ந்த துருவை என்னும் செம்மறியாட்டின் பருத்த கால்தொடையை புழுக்கிய வேவை ஆக்கி பரிமாறியதை

“துராஅய் துற்றிய துருவையும்

புழுக்கின் பராஅரை வேவை பருகெனத் தண்டிக்

காழிற் சுட்ட கோழன் கொழுங்குறை..” (பொருந.பா.வக்103-105)

என்று பொருநராற்றுப்படை சங்க கால மக்களின் உணவு முறை குறிப்பிடுகிறது.

அத்தகைய சிறப்புமிக்க உணவைப் பற்றி ஜெயகாந்தன் வாழ்ந்த காலத்தில் பல்வேறு நிலையான மக்களால் எவ்வாறு எல்லாம் பயன்படுத்தப்பட்டது என்று பட்டியல் இடுவது போல எழுதிச் சொல்கிறார்.

“இந்தா, வெயிலுக்கு இரண்டு கடிச்சுட்டு போ என்று இடுப்பில் இருந்த வெயில் பிதுங்கி நின்ற இரண்டு வெள்ளரிப்பிஞ்சுகளை எடுத்து அவனது ஏந்திய கைகளில் போட்டாள்” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் யுக சாந்தி) என்று வெயில் கால உணவு முறையை குறிப்பிடுகின்றார்.

“வெண்ணிற கஞ்சியில் சோற்றுப் பருக்கள் சுழன்று புரண்டு கொதித்துக் கொண்டிருந்தன மட்டமான புழுங்கல் அரிசி கஞ்சி கொதிக்கும் போது கமந்து பரவும் மனம் இருக்கிறதே...” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் ஒரு பிடி சோறு) என்று ஒரு பெண் சாதமடிக்கும் காட்சியில் நம்முடைய பசியைத் தூண்டுகிறார்.

உள்ளத்தைக் காட்டும் ஆடை முறைகள்:-

“உண்பது நாழி உடுப்பது இரண்டே” (புறம்.பா.எண்189)

என்று ஒளவையார் தனது புறநானூறு பாடலின் வாயிலாக ஆடை அணியும் முறை குறிப்பிட்டு செல்கிறார்.

ஜெயகாந்தன் மிகவும் நேர்த்தியாக அவர் காலத்தில் இருந்த பல உடைகளை குறிப்பிட்டுச் செல்கிறார். “ஒரு பச்சை நிறப் பாவாடை, கலர் மாட்சே இல்லாத... அவள் தாயாரின் புடவையில் கிழித்த சாயம் போய் இன்ன நிறம் என்று சொல்ல முடியாத ஒரு வகை சிவப்பு நிற தாவணி” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் அக்னி பிரவேசம்) என்று ஒரு பெண்ணின் ஆடையை அடுக்கி செல்கிறார் ஜெயகாந்தன்.

“மலுங்கச் சிரித்த மோவாயும், உதட்டுக்கு மேல் முறுக்கிவிட்ட மீசையும்... கிராப்புத் தலையும், காக்கிச் சட்டைக்குள் புடைத்துக் கவசமிட்டது போல கம்பீரமான உயர்ந்த மாற்பும்” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் சட்டை) என்ற ராணுவ வீரனைப் பற்றி கம்பீரமாக குறிப்பிடுகிறார் ஜெயகாந்தன்.

வாழ்வியலை நிர்ணயிக்கும் தொழில்கள்:-

சங்க இலக்கியத்திற்கு முன்தோன்றிய இலக்கண நூலான தொல்காப்பியத்தில் ஆடையைப் பற்றிய குறிப்பு காணப்படுகின்றது. இதிலிருந்து நெசவுத்தொழிலின் தொன்மையை அறியமுடிகிறது.

“கூழை விரித்தல் காதொன்று களைதல்

ஊழணி தைவரல் உடைபெயர்த் துடுத்தலொடு

கெழீஇய நான்கே இரண்டென மொழிப” (தொல்.-427)

குறிஞ்சிநில மக்கள் வள்ளிக்கிழங்கினைத் தோண்டியெடுத்தலும், தேனெடுத்தலும் பற்றிய குறிப்பினைக் கலித்தொகை

“வள்ளி கீழ்வீழா, வரைமிசைத் தேன்தொடா” (கலி.பா.எண்39)

என்று கூறுகின்றது.

“பிறப்பொக்கும் எல்லா உயிர்க்கும் சிறப்பொவ்வா

செய்தொழில் வேற்றுமை யான்” (குறள்.எண்972)

என்று வள்ளுவரே எல்லா உயிர்களும் பிறப்பால் ஒத்திருந்தாலும் அவரவர் செய்யும் தொழில் காரணமாகவே சிறப்பு அடைகிறார்கள் என்றார்.

ஜெயகாந்தனும் அவர் காலத்தில் வழக்கில் இருந்த தொழில்களை குறிப்பிட தவறில்லை. “பாட்டியின் மீது பட்டுவிடக் கூடாதே என்ற பய உணர்வோடு ஒதுங்கி நின்று கையிலுள்ள சிறு தகரப் பெட்டியுடன் கும்பிட்டான் ஒரு பழைய, பழகிய நாவிதன்” (ஜெயகாந்தன் சிறுகதைகள் யுகசந்தி) இன்று சுவரம் செய்யும் நாவிதன் ஒருவரை காட்சிப்படுத்துகிறார்.

“திடீரென ஒரு புதுவிதச் சப்தம் கேட்கிறது... போலீஸ்காரனின் விசில் சப்தம் தான்!” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் தமிழ்ச்சி) என்று ஒரு காவலரை குறிப்பிடுகின்றார்.

“கையில் ஷார்ட் ஹாண்ட் நோட்ஸ் எடுக்கும் ஒரு சிறு புத்தகமும் பென்சிலுமாய் வந்து நிள்ளிருந்தான்” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் தவறுகள் குற்றங்கள் அல்ல) என்று ஒரு அலுவலகத்தில் பணிபுரியும் சுருக்கெழுத்து தட்டச்சரை பற்றி கூறுகிறார்.

உலகை கட்டிப் போடும் உறவு முறைகள்:-

“ஈன்ற பொழுதிற் பெரிதுவக்கும் தன்மகனைச்

சான்றோன் எனக்கேட்ட தாய்” (குறள்.எண்69)

என்று ஒரு தாயின் உணர்வை திருவள்ளுவர் கூறி சென்றுள்ளார்.

அதேபோல ஜெயகாந்தனும் தன் மகளுக்கு நிகழ்ந்த ஒரு நிகழ்ச்சியை எவரும் பழித்தாற்றக் கூடாது என்று ஒரு தாயின் மனம் படும் இன்னல்களை எடுத்துக் கூறுகின்றார்.

“அவளைத் தொடுவதற்கு தனது கைகள் கூசினாலும், அவளைத் தானே தீண்டுவதற்கு கூசி ஒதுக்கினால் அவள் வேறு எங்கே தஞ்சம் புகுவாள் என்று எண்ணி கருணையினால் சகித்துக் கொண்டு தனது நடுங்கும் கைகளினால் அவளைத் தொட்டவாறு, அவளை கோபத்திலோ தண்டிப்பதிலோ இதற்கு பரிகாரம் காண முடியாது என்று ஆழமாய் உணர்ந்து...” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் அக்னி பிரவேசம்)

புரட்சிகரமான எண்ணங்கள்:-

பாரதியாரின் படைப்புகளை அதிகமாக படித்ததாலையோ அல்லது தனது இளமையில் இந்திய கம்யூனிஸ்ட் கட்சியில் இணைந்து மார்க்சிய சித்தாந்தங்களை கற்றத்தினாலையோ அவரின் சிறுகதை மற்றும் நாவல்களில் பல புரட்சிகரமான கருத்துக்கள் பதிவு செய்துள்ளார் அவற்றுள் சிலவற்றை இங்கு காண்போம்.

வேலைக்காரியின் சிறு குழந்தையை எச்சில் இலையில் உள்ளதை எடுத்து சாப்பிட தூண்டும் முதலாளியிடம் வேலைக்காரி வெகுதுண்டு பேசுகிறார் “இந்தாங்க சாமி... உங்க வீட்டு எச்சிக் கஞ்சி! நீங்களே தான் குடிச்சிக்குங்க... இந்த எச்சில் எனக்கு வாணாம்...” (ஜெயகாந்தனின் சிறுகதைகள் இரண்டு குழந்தைகள்) என்று வேலைக்காரிக்கு இருக்கும் தன்மானத்தை ஜெயகாந்தன் இங்கு குறிப்பிடுகிறார். சிறுவயதில் திருமணமாகி விதவியான தன் பேத்தி மற்றொருவரை விரும்புகிறாள் என்று அறிந்தவுடன் வீடே கலக்கமுற்றது இதனை அந்த பாட்டி வேறுவிதமாக கையாளுவதை ஜெயகாந்தன் குறிப்பிடுகின்றார். “ஏன்டப்பா உன் சாஸ்திரம் அவளைக் கலர் புடவை கட்டிக்கச் சொல்லித்தோ? தலையைப் பின்னிச் சுத்திண்டு பள்ளிக் கூடம் போய் வர சொல்லித்தோ? தன் வயதுக்குத்தானே சம்பாதித்து சாப்பிடச் சொல்லித்தோ? இதுக்கெல்லாம் நீ உத்தரவு கேட்டப்ப நான் சரின்னேன், ஏன்?... காலம் மாறிண்டு வருது மனுஷானும் மாறனும் தான்!” என்று ஒரு வயதான பாட்டி புரட்சிகரமான கருத்துக்களை கூறுவது போல ஜெயகாந்தன் படைத்துள்ளார்.

யுகசந்தி என்ற சிறுகதையில் ஒரு நாவிதனிடம் கௌரி பாட்டிக் கூறுகிறாள் “எந்த பாடாவது பட்டுப் படிக்க வச்சிடு, கேட்டயா? காலம் வெகுவாய் மாறிண்டு வரதுடர் உன் அப்பன் காலமும் உன் காலமும் தான் இப்படிப் பொட்டி தூக்கியே போயிடுத்து... இனிமே இதொண்ணும் நடக்காது...” என்று அந்த பாத்திரம் மூலமாக ஜெயகாந்தன் கல்வியின் முக்கியத்துவத்தை குறிப்பிடுகின்றார்.

தொகுப்புரை:-

ஜெயகாந்தன் தனது காலத்தில் இருந்த பலவித மூட நம்பிக்கைகள், பிற்போக்கு எண்ணங்கள் ஆகியவற்றை மக்களுக்கு தெளிவுபடுத்தி, பலர் வாழ்வின் இருண்ட பக்கங்களை தன் எழுத்து என்னும் தீபத்தால் ஒளிவிட செய்துள்ளார். இந்தக் கட்டுரையின் மூலம் ஜெயகாந்தனின் காலத்தில் இருந்த மக்களின் பலவிதமான வாழ்விடங்கள், அவர்கள் உட்கொண்ட உணவு மற்றும் அவற்றை தயாரிக்கும் முறைகள், உடத்தும் உடைகள், செய்யும் தொழில்கள் மற்றும் அவர் காலத்தில் இருந்த உறவு முறைகளையும் அதனால் சமுதாயத்தில் ஏற்படும் தாக்கத்தையும் பற்றி இந்த கட்டுரை மூலம் அறியலாம்.